

РАЗПОРЕЖДАНЕ

Номер 9983

09.10.2020 г.

Град София

Софийски градски съд

ТО VI-16

На 09.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Валерия И. Братоева Дамгова

като разгледа докладваното от Валерия И. Братоева Дамгова Търговско дело № 20201100901745 по описа за 2020 година

РАЗПОРЕЖДАНЕ

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО, VI-16 състав в закрито съдебно заседание на девети октомври две хиляди и двадесета година, в състав:

СЪДИЯ: ВАЛЕРИЯ БРАТОЕВА

Производството е по реда на чл. 365 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по искова молба на Е. Я. А. , ЕГН *****, за отмяна на всички решения, взети на Градска отчетно-изборна конференция на СДС – Пловдив град, проведена на 07.02.2020 г..

В исковата молба се твърди, че на 07.02.2020 г. била проведена градска отчетно-изборна конференция на ПП „СДС“ – Пловдив град, на която били взети решения, които противоречали на повелителните разпоредби на закона и на устава, поради което се претендира тяхната отмяна.

В разпореждане от 16.09.2020 г. съдът е констатирал, че така предявената искова молба не съответства на установените изисквания за редовност. На първо място ищецът следва да контретизира всяко от оспорваните решения по предметното му съдържание и да изложи твърдения за момента на узнаването им, включително като внесе държавна такса от 80 лева за оспорването на всяко от тях. От друга страна, чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ предвижда обжалваемост пред съд единствено и само на решенията на върховния орган на партията, а съгласно устава (чл. 12, ал. 1) това е националната конференция, като ищецът А. не твърди решенията да са взети от този орган, а от регионален такъв – градска конференция, поради

което съдебното им обжалване не е допустимо. При това положение, на ищеца е предоставена възможност да обоснове правен интерес от провеждане на иски за отмяна на решения, които не са взети от върховния орган на политическата партия, като са разяснени последиците от неизпълнение на указанията – връщане на исковата молба.

В изпълнение на указанията е постъпила молба, в която А. твърди, че за взетите от градската конференция решения узнала на 11.02.2020 г. и подала жалба до контролния съвет на политическата партия, който бил компетентният орган да се произнесе по жалбата. Заседания на КС били свикани, но не били проведени и жалбата ѝ не била разгледана. Решенията на контролния съвет подлежали на оспорване пред върховния орган, но тъй като липсата на решение по жалбата пречатствало произнасянето на националната конференция, то срещу взетото от градската конференция решение за избор на ново ръководство, пътят на защита бил чрез провеждане на иск за отмяната му.

Предявената искова молба, включително с уточнението от 07.10.2020 г., е процесуално недопустима и се налага да бъде върната.

В решение № 100 от 01.07.2014 г. по т. д. № 4369/2013 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, е разяснено, че правната регламентация на учредяването, регистрацията, устройството, дейността и прекратяването на политическите партии се съдържа в действащия Закон за политическите партии /ЗПП/ от 01.04.2005 г. Този род сдружения са извън обхвата на юридическите лица с нестопанска цел /сдружения и фондации/, чийто статут е предмет на законодателна уредба в Закона за юридическите лица с нестопанска цел /ЗЮЛНЦ/. Този извод произтича не само от вложения в ЗЮЛНЦ смисъл на понятието юридически лица с нестопанска цел, но и пряко от разпоредбата на § 2, ал. 1 /след изм. през 2009 г./ съгласно която организациите, имащи за цел извършването на политическа дейност /наред с религиозните общности, читалища и др./ се уреждат с отделен закон. Действително, в § 2 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗПП е предвидено субсидиарно приложение на ЗЮЛНЦ за неуредените в закона въпроси.

В случая не би могло да се приеме, че в ЗПП не е предвиден ред за защита срещу незаконосъобразни и несъобразни с императивни уставни разпоредби конгресни решения на политическа партия. Макар и като защита срещу вписвания в публичния регистър на политическите партии в Софийски градски съд, в чл. 18, ал. 1 ЗПП, съответстващ на прокламирания в чл. 11, ал. 1 от Конституцията на Република България основен принцип на политически плурализъм, е въведена процесуална възможност за атакуване и на положително регистърно решение от индивидуален член на партията. В този смисъл е постановеното при действието на новия ГПК решение № 50/12.05.2009 г. по т. д. № 95/2009 г., ВКС, I т. о., което се споделя от настоящия състав. Законосъобразността на приети конгресни решения на политическа партия се преценява именно в рамките на регистърното производство и производството пред ВКС /при обжалване с касационна жалба на решението по молбата за регистрация/, но не би могло атакуваните конгресни решения да са предмет на отделен конститутивен иск за тяхната отмяна с правно основание чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ, предвиждаща право на съдебна защита /по реда и в сроковете по ал. 6 на чл. 25 ЗЮЛНЦ/ относно законосъобразността и съответствието с устава на решенията на общото събрание на сдруженията не би могла да се приложи и по аналогия и спрямо приети на конгрес решения на политическа партия. В случая не се касае

за непълнота на специалния закон - ЗПП по отношение на съдебната защита на всеки индивидуален член на политическа партия срещу незаконосъобразни решения, приети от върховния ръководен орган на партията. След като не е налице една от кумулативните предпоставки на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове за правоприлагане по аналогия, а именно - непълнота на нормативния акт, то не следва да се преценява доколко се касае за сходство между предвидения в чл. 25 ЗЮЛНЦ ред за съдебно оспорване на решение на общото събрание като върховен орган на сдружението и за случая, за който се цели прилагането по аналогия. Допълнителен аргумент, подкрепящ извода за неприложимост по аналогия на предвидената в ЗЮЛНЦ обжалваемост на решение на върховен орган на сдружение е и вида на търсената защита - чрез конститутивен иск, чиито предпоставки следва да са изрично регламентирани в съответния закон, уреждащ отношенията между индивидуалните членове и партията, в качеството ѝ на юридическо лице с корпоративно устройство. В този смисъл е налице принципно произнасяне от Върховния касационен съд в задължителна за долустоящите съдилища практика, постановена по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК - определение № 253 от 30.04.2009 г. по ч.т.д. № 35/2009 г. и определение № 302 от 18.04.2013 г. по ч.т.д. № 1068/2013 г., I т. о., която се споделя изцяло и от настоящия състав на ВКС, II т. о.

Съобразяването на посоченото разрешение сочи, че принципно не е допустимо провеждането на конститутивен иск за отмяна на решение на върховен орган на политическа партия.

Дори да се приеме, че субсидиарното прилагане на ЗЮЛНЦ допуска провеждането на иска, то такъв иск би бил допустим по отношение единствено и само на решенията на върховния орган на партията, в случая - националната конференция. А такова решение самият ищец А. твърди, че не е взето.

Безспорно е в съдебната практика разрешението, че не е предвиден исков ред за защита срещу решение на орган на ЮЛНЦ, който не е върховният такъв. Съгласно чл. 25, ал. 4 вр. ал. 6 ЗЮЛНЦ, приложим по отношение на решенията на върховните органи на политическите партии въз основа на § 2 от ПЗР на ЗПП, иският ред е предвиден единствено като средство за защита срещу незаконосъобразни и противоуставни решения на върховния орган - общото събрание. По отношение на незаконосъобразните и противоуставни решения на останалите органи е приложим редът по чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ.

Органите на управление на сдруженията с нестопанска цел по смисъла на чл. 19 ЗЮЛНЦ са уредени по законодателен път в разпоредбата на чл. 23 ЗЮЛНЦ. Съгласно чл. 23 ЗЮЛНЦ, върховен орган на сдружението с нестопанска цел е общото събрание, което се състои от всички членове, освен ако в устава е предвидено друго, а негов управителен орган е управителният съвет, чиито членове се избират от общото събрание. Компетентността на органите е очертана в чл. 25 ЗЮЛНЦ и чл. 31 ЗЮЛНЦ посредством посочване на възложените им от закона изключителни правомощия, чрез които те осъществяват управителните си функции. Правомощията са определящи както за предметната компетентност на органите, така и за реда, по който членовете на сдружението могат да предприемат защита на правата си срещу противоречащите на закона и устава органни решения. Законодателят е въвел диференциран правен режим като в зависимост от компетентността на органа е уредил различен ред за оспорване на неговите решения, а именно - редът на чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ, предвиждащ възможност за оспорване на решенията

на управителния съвет пред общото събрание, и иският ред по чл. 25, ал. 4 във вр. с ал. 6 ЗЮЛНЦ, който предполага отнасяне на спора за законосъобразност и съответствие с устава на решенията на общото събрание като върховен орган - за разглеждане от съда. Преценката кой е приложимият ред за оспорване на конкретно решение, взето от орган на сдруженията по чл. 19 ЗЮЛНЦ и чл. 37 ЗЮЛНЦ, се извършва във всеки отделен случай според компетентността на органа, от който изхожда решението. Компетентността е разграничителният критерий, от който зависи отговора на въпроса дали членовете на сдружението следва да се защитят срещу незаконосъобразното или противоуставно решение по пътя на оспорването му пред върховния орган - чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ, или трябва да предявят иск за отмяната му пред съда при условията и в преклузивните срокове на чл. 25, ал. 4 и ал. 6 ЗЮЛНЦ /така решение № 179/05.12.2011 г. на ВКС, II ТО, по т. д. № 1023/2010 г., постановено по реда на чл. 290 ГПК.

Съобразно § 2 от ПЗР на ЗПП, по гореописания начин следва да се извърши и преценката кой е приложимият ред за оспорване на решение, взето от орган на политическа партия. Законът за политическите партии съдържа съвсем лаконична уредба на органите на политическата партия, като чл. 14, ал. 1 ЗПП предвижда като задължително съдържание на устава на политическата партия ръководните и контролните органи, реда за тяхното свикване и избиране и техните правомощия. Като изключително правомощие на върховния орган на партията в закона за политическите партии е предвидено единствено вземането на решенията за сливане или вливане в друга партия и за разделяне на две и повече партии, доколкото чл. 39 ЗПП предвижда, че това право не може да бъде делегирано на ръководния орган на партията.

Съгласно устава на ПП "СДС", приложен към исковата молба, върховен орган на партията е Националната конференция /чл. 12 от устава/, а Националният съвет е висшият партиен орган в периода между националните конференции, който взема решения по всички въпроси, които касаят партията и не са от компетентността на националната конференция. Правомощията на органа, взел атакуваното в настоящето производство от ищеца решение, са уредени в чл. 71, ал. 2 от устава и имат регионално значение. Сравнявайки установените в устава правомощия на горепосочените органи, съобразно указанията, дадени с постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 179/05.12.2011 г. на ВКС, II ТО, по т. д. № 1023/2010 г., съдът намира, че редът за оспорване на решението на градската конференция на СДС - Пловдив-град не е този по чл. 25, ал. 4 вр. ал. 6 ЗЮЛНЦ вр. чл. § 2 от ПЗР на ЗПП. Този извод е мотивиран от обстоятелството, че установените в устава правомощия на този регионален орган не съвпадат с предвидените в ЗЮЛНЦ и ЗПП изключителни правомощия на върховния орган, съответно не може да се приеме, че ищецът разполага с правото на иск по чл. 25, ал. 4 вр. ал. 6 ЗЮЛНЦ вр. чл. § 2 от ПЗР на ЗПП за отмяна на решение на регионален партиен орган.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА, на основание чл. 130, изр. 1 ГПК, исковата молба на Е. Я. А. , ЕГН ***** , за отмяна на решение за избор на ново ръководство, взето от Градска отчетно-

изборна конференция на СДС – Пловдив-град, проведена на 07.02.2020 г. и ПРЕКРАТЯВА
търг. дело № 1745/2020 г. на СГС, VI-16 състав.

Разпореждането може да бъде обжалвано от ищеца, с частна жалба пред Софийски
апелативен съд, депозирана в едноседмичен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

РАЗПОРЕДИ:

Съдия при Софийски градски съд: _____